

На повіках, мов паморозь, висне.
Ні, то блискавка в небі, гроза.
Підставляю долоні у дощ я –
Він сьогодні холодний, як сніг.
Йду у ньому, неначе на прощу,
І не каюсь в коханні, не гріх.
Я у місті твоєму навмисне.
Дощ забрав поцілунків печать.
Посміхається місяць-провісник,
Він не вміє про тебе мовчати.

УКРАЇНСЬКА ВИШИВАНКА

У неї доля зовсім не проста –
Терпіти нашу вдачу настроєву:
То спів влітають люблячі уста,
То чорну тугу за долею своєю.
То знов розкрилля – папороті жар,
То хрестиком козацькі передзвони,
А то тривоги материнської скрижаль:

Нехай від бід спасе і оборонить.
Одвічні обереди її дум:
Колюча голка – вісь цього буття,
Шовкова нитка – радість, пісня, сум,
Відтворюють окрайцями життя.

ЛІТНІЙ ЩЕМ

Келих осіннього сонця
Вихлюпнув літа рештки –
Пензлем живим незнайомця
Вкрилася квітами стежка.
Терпкість осіннього ранку
Кавою пахне скупю.
Літо в спідниці циганки
Склало добро своє в купу.
Тиша безглузда дощем
Мірєє краплями осінь.
Літа прощальний цей щем
В келих долити просить.

* * *

В моїм тихім краю
Налилась гірким соком калина,
Призабула земля
Намозолені руки турбот...
Відлетять журавлі
Запізнілим надщербленим клином,
І пірне їм у слід в піднебесся
Пернатий народ.
І закрутиться листя багряне,
Збираючись в вирій,
Віднесе терпкий запах осин,
Віддаляючись, клин...
Із відтінків і барв
Залишаться чорний та сірий,
І потягне з боліт
Раннім холодом перших сивин...

Володимир ПИСАРЕНКО – сучасний український письменник, медик. Народився 7 квітня 1975 р. в селі Старий Хутір Лохвицького району Полтавської області в сім'ї вчительки. Закінчив Лохвицьке медичне училище та Вищий державний навчальний заклад України «Українська медична стоматологічна академія». Відслужив два роки в українському війську. Працював фельдшером, а потім лікарем на селі та швидкій допомозі. Нині – медичний працівник ПТУ № 31 міста Полтави, магістрант природничого факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

Вірші пише з дитинства – воно й зараз у них відгукується. Поезію творить на основі особистого досвіду, вкладає в неї найінтимніші почування, робить це щиро, напористо й беззахисно водночас. Його неспокійне відчуття життя – багатоклірне, сповнене вогняними спалахами прекрасного й суворого світу.

Учасник і переможець літературних конкурсів. Автор збірки «Не сумуй, моя радість... : Вірші та новела» (Полтава, 2019).

Не проси, не зови мене
Край цей убогий покинути, –
Я навіки приріс
До такої моєї землі...
Скоро грудень прийде
Й зітре випадкове все інше,
І мороз повипалює все,
Що народжене в злі.
А коли навесні
Під квітневими теплими зорями
Зашумлять і наповняться
Радісним співом ліси,
Й це прокинеться поле –
Від сирітства, байдужості, горя –
І про вірність прадавній землі
Зазвучать голоси!

РІЗНОТРАВ'Я

Не розігнеш вже згорблену спину,
Тихо вірші пишучи у стіл,
Не врятують вони Україну,
Не піднімуть загублених сіл.

Адже ж хто у село те поїде?
В будяковий простір степів?
Ні рідні вже нема, ні сусідів,
Ні борін не знайдеш, ні плугів...

Різотрав'ям не пройдеши босо,
З трав духмяних не зіб'єш росу...
На нерівні рядків покоси
Запізнілу роняєш сльозу.

* * *

Земля не орана,
Врожаєм бідна,
Зате намолена
І така рідна...

* * *

Золотий звіробій обіймає там поле пшениці,
Осипа спориші прохолодний черемухи сніг,
Джерело у ярку, що довіку мені буде снитися,
І ранкові тумани клубками обабіч доріг.
Я хлопчиною знав, що десь тут ходиш Ти –
Вся із сонця і трав, з ручаїв і світанків хмільних...
Забілило вже скроні й у відчаї змовкли птахи –
Я залишив Тебе, як вінок із квіток польових...
Я б зумів розказати усякій у лузі травинці,
Як в розлогих туманах всякчас Ти ввижалась мені,
Мерехтіла тривожно сріблястий, як сон, павутинці,
Тій, що вітер приніс, ніби пташка на сизім крилі?
Та й поїхав до міста розстатись з своєю журбою...
І в бетонних квартирах чекав, може, біль мій мине.
Ти по вулиці йшла в золотих світляках звіробою,
Я впізнав Тебе враз. Тільки як Ти впізнала мене?!

* * *

Поїду знову у село.
Два вихідних – це зовсім мало.
Життя в селі тяжким було,
А зараз вкрай нестерпним стало.

Собака дивиться у вічі,
Немовби в душу зазира,
Подвір'ям ходить хтось щоночі
І все, що знайде, забира.

Учора в погріб хтось ломився,
Наводив на собаку страх...
То не сусід, ти помилився,
То старість бродить по дворах!

* * *

В старій скрині баби Полі
Все багатство складено,
Пересипано від молі
Міцним самосадам.

Щось давно уже зносилося,
Щось і не носила.
Просушить – та заморилась,
Вже немає сили.

З невимовним тихим болем
Цілує іконки...
Все багатство баби Полі –
Складені долоньки.

* * *

Я люблю це життя!
І нестримно
Веди мене, серце,
Лети!
Сорок років моїх за плечима.
Стільки треба іще пройти
По дорогах далеких
І близьких,
Не втрачати ні дня,
Ні години...
Видно, неспокою іскру
Зародила в мені
Україна.
Поспішаю за ритмами міста,
Та хоч в рідні краї
Не вернусь,
Не складу я про місто пісню,
Бо село своє скривдить боюсь.
Стало місто батьком
Хорошим.
Ти, село, пробач своєму сину...
Я між вами стою
І не можу
Повернути до нього спину.
Щоб жити, не знаючи горя,
Щоб не рвати серця пополам,
Я хотів сліпучі міста зорі
Лохвицьким віддати хуторам!..
І хоч з містом давно я дружний,
Знаю – у час мій смертний
Я про це пошкодную дуже
І в село захочу нестерпно!..

* * *

Влітку я не стрічав ворогів,
А в сезон їх відчув понад міру –
Із наближенням холодів
Й полювання на дикого звіра.

Ув обличчя всіх знаю стрільців,
І вони мене добре знають.
Я для них – найгірший з вовків
І страшніший за цілу зграю.

Злоби лють і тугий патронташ
Влучним пострілом в тім'я слово:
«Він не наш, він не наш, не наш –
Валити його без відлову».

Пазурами проорюю дерн,
Повзу по яругах степом...
Відчуває мій кожен нерв
Тріск курків серед тріскоту стебел.

Відчуває мій кожен нерв
Спрагу сутички, жар облави,
Дріб впивається в чорнозем,
І свинцем окропляються трави.

Та прорву я кільце ворогів,
Повернуся під рідні крони.
Ляжуть в лунки моїх слідів
Тільки вистріляні патрони.

* * *

Дощ відшумів,
Відтарабанив,
Провів грозу по небесах.
Запахла хвоєю й грибами
Багряна осінь по лісах.

Осінньо мріялось мені,
Що хмари знов зберуться в путь,
На ноги стануть в вишині
І, як корови, побредуть.

Спокійно, тихо, величаво...
Бо ж нелегкий прадавній труд:
Несуть вони Європу справа,
А зліва – Азію несуть...

* * *

Рік сорок сьомий. Хуртовина
Низенькі хати заміта,
Їй, мов собака, з небосхилу
Голодний місяць підвига.

І мама там – худе дівчатко,
Забувши ігри і буквар,
Зсипає в жорна по зернятку
Свого дитинства календар.

– Я – син!
Прошу, мене пустіть, –

Кричу жахливим тим рокам, –
Я не зміню весь хід подій,
Лиш хліб для мами передам...

* * *

Зібралися сусідки коло хвіртки.
А все тому прийшли вони сюди,
Що складено нехитрії пожитки –
Поїде мати в місто назавжди.
Сини її живуть тепер комфортно,
В квартирі в кожного – вода, газ і тепло.
Їй, десять літ проживши тут самотньо,
На старість дім покинуть довелось.
Ніде вона не бачила заміни,
Всюди сама – у полі і удома.
Про це все знають глинянії стіни,
Але не можуть розказати нікому.
Вона стоїть серед вузлів похмуро,
Гірким сльозам вже не допомогти.
І навіть продані сусідам кури –
І ті прийшли її в дорогу провести.
Настане ніч, і дім наповнить тиша.
Стояти пусткою він буде на горі.
Ще будуть по кутках шкребтися миші,
А півні вже не крикнуть на зорі...
Взимку сюди не прочищають шляху,
Тут до весни лежить глибокий сніг...
Чоловіки вганяють в двері цвяхи,
Немовби в серце забивають їх.
Я попрошу товаришів, знайомих,
Хоч стежка й заросте сюди:
Не забувайте вікон в нашій домі,
Нехай він зрячим буде, як завжди...

* * *

Ні тебе, ні себе не жалію,
Ти, як свічка, не стій наді мною,
Я ж не вмер ще, а тільки хворію,
І біду пронесе стороною.

Тільки з часом я вже розумію,
Що біду пронесло стороною
І не вмер я, а тільки хворію,
Бо свічею гориш наді мною...

* * *

Ну от і все, нічого вже не треба,
Мій БТР в кюветі догорає.
Остання міна – і летіли душі в небо.
Чи знайдуть нас, того ніхто не знає.

І сніг не тане на розтрощених уламках.
Кров на льоду і на броні кров застигає.
Можливо, в зведенні згадають зранку
І мати на Сумщині заридає...

Ну от і все, борг Україні ми віддали,
А за рахунками заплатять побратими.
Лиш п'ять хвилин про дім тоді згадали,
Та грянув вибух, і кудись усе злітало.

А з неба ворон вже чека нову поживу,
І чужі «берці» в бік мене штурхають...
Він знає, гад, тепер не відповім я,
Відповідь – куля, снайпер справу знає.

Ну от і все, злетіли в небо душі –
Десь до зірок, хрестів нам не поставлять.
Осушить сльози час, і склянку друг осушить,
Для мене хліб і склянку він поставить.

Із фото на стіні у чорній рамці
Дивитись буду, молодий, на наші злидні.
Живіть всі довго, не сумуйте на «гражданці»,
А я лишився на війні, на цій «гібридній»!

Ну от і все, нічого вже не шкода...
Ще будуть пам'ятати побратими,
Додому прийде запізнена нагорода,
А мати чорне довго ще не скине...

Як мало літ відпущено нам Богом
Ну, Боженько, за що нас убивають?

Початок січня. Мамо, з Новим роком...
Ну от і все. На цьому і прощаюсь.

ВОВЧИКОВА НАУКА

Байка

Під осінь в школу для Бобрів
Пан Сірий Вовк синка привів:
«Мій син, дарма що ще щеня,
Прагне отримати знання.
Він греблі мріє будувати,
Красиво вмє вигризати,
З дитинства добре нори рив...
За нього вам Ведмідь дзвонив!...»
Дзвінок з Барлоги – це немало!
Без іспитів щеня зарахували
(Ослухатись Ведмеда хто посміє?
Він вмить Бобрам всю воду перекриє!)
І юний Вовк закінчив школу на «відмінно»,
Бо «здібним» був Ведмедиків племінник.
Лишилась байка без моралі...
А що було з тим Вовком далі?
Нічого...
Бобровим хутром він торгує на базарі.

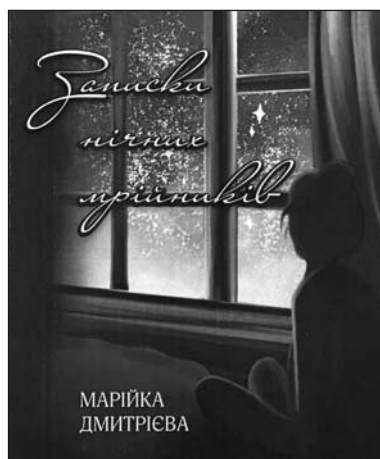
ПЕРЕМОЖЦІ XIII ЩОРІЧНОГО КОНКУРСУ «КРАЩА КНИГА ПОЛТАВЩИНИ» КРАЩА ПОЕТИЧНА ЗБІРКА – 2019

I місце

Бойко М. Більше ніж любов. Полтава: ТОВ «АСМІ», 2019.

Збірка містить понад тисячу нових поезій відомої письменниці. Зорієнтована на широку читацьку аудиторію: кожен знайде в ній рядки, суголосні серцю.

II місце

Дмитрієва М. Записки нічних мрійників. Полтава: ТОВ «АСМІ», 2019.

Мінізбірка поезій юної літераторки вмістила 12 ліричних творів. Її концепція – «книга-листівка», якою можна поділитися з близькими людьми.

III місце

Хало О. Світ на долоні. Полтава: ПП ХРА «Дивосвіт», 2019.

Це своєрідний підсумок багатолітніх творчих пошуків знаної лубенської письменниці. У віршах яскраво виявлена гармонія ліричного й епічного начал, відтворена краса отчого краю.